

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

31 maart 1998

GEDACHTEWISSELING

**over het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de toekenning
van een bijkomende subsidie aan gemeentebesturen voor het voeren van een jeugdwerkbeleid
voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur en Sport
uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Louis Bril.

Vaste leden : de heer Joachim Coens, mevrouw Kathleen Helsen, de heer Hugo Marsoul, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Louis Bril, Jozef Browaeys, Marino Keulen ;

mevrouw Kathy Lindekens, de heer Michiel Vandenbusche, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh ;

de heren Frank Creyelman, Emiel Verrijken ;

mevrouw Nelly Maes ;

de heer Jos Stassen.

Plaatsvervangers :

de heren Eddy Schuermans, Walter Vandenbossche, Gilbert Vanleenhove, Marc Van Peel, Hugo Van Rompaey ;

de heren Freddy Feytons, mevrouw Marleen Vanderpoorten, de heer Dirk Van Mechelen ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke, Tuur Van Wallendael ;

de heren Pieter Huybrechts, Felix Strackx ;

de heer Herman Lauwers ;

de heer Jos Geysels.

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur en Sport wisselde op 12 maart 1998 van gedachten over het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de toekenning van een bijkomende subsidie aan gemeentebesturen voor het voeren van een jeugdwerkbeleid voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren. Het verloop van deze gedachtewisseling wordt hieronder weergegeven.

De heer Louis Bril, voorzitter : Aan de orde is de gedachtewisseling over het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de toekenning van een bijkomende subsidie aan gemeentebesturen voor het voeren van een jeugdwerkbeleid voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren.

Minister Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn : Ik doe een beroep op een van onze ambtenaren omdat de materie erg technisch is. Ik beken in alle deemoed dat dit niet mijn sterkste kant is, maar gelukkig compenseren zij mijn zwakheden.

We zullen het hebben over de manier waarop we de middelen verdelen. We gaan uit van 100 frank. Een deel daarvan, namelijk 6 percent, gaat naar Brussel. Er blijft 94 percent over, die ik gelijkstel aan 100. Van die 100 percent gaat er 80 percent naar het algemeen beleid. Dan blijft er nog 20 percent over om prioriteiten te voeren. De vraag is hoe we die 20 percent moeten verdelen over hoeveel gemeenten en wat hun profiel is.

Ik laat de rest over aan de heer Johan Van Gaens.

De voorzitter : De heer Johan Van Gaens heeft het woord.

De heer Johan Van Gaens, Administratie Cultuur, Afdeling Jeugdwerk : We hebben ons voorstel in november jongstleden tijdens een hoorzitting in deze commissie uiteengezet. We hebben het ontwerp aangepast aan de beleidsopties die door het Vlaams Parlement zijn genomen, met de goedkeuring van de resolutie betreffende het vernieuwd beleid inzake maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren¹. De aanpassingen hebben een aantal belangrijke consequenties.

¹ Stuk 871 (1997-1998) – Nr 1. Voorstel van resolutie betreffende een vernieuwd beleid inzake maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren in het kader van het decreet van 9 juni 1993 houdende de subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, goedgekeurd op 18 december 1997.

Er zijn aanpassingen geweest wat betreft de berekening van de beschikbare subsidies. We hebben een berekening gemaakt voor een beschikbaar bedrag voor 1999 dat als uitgangspunt het bedrag van 1998 had, namelijk 515,3 miljoen frank. We hebben daar de bedragen van afgetrokken die vandaag beschikbaar zijn voor werkingen die hoofdzakelijk gericht zijn op gehandicapte jongeren. Dat gaat over ongeveer 13,4 miljoen frank. We hebben het beschikbare bedrag ook verhoogd met 1,2 percent, als een soort van inflatiecorrectie. Dat bracht ons op net geen 508 miljoen frank.

In opvolging van de resolutie hebben we daar 6 percent van afgenomen voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Van het overschot hebben we dan 20 percent gereserveerd voor een prioriteitenbeleid voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren.

Bij de uitwerking van de berekeningen zijn we uitgegaan van de zeven plus een indicatoren in de resolutie. Die ene indicator is de huidige verdeling van middelen over de gemeenten : de reeds gesubsidieerde initiatieven. De zeven andere indicatoren die in de resolutie werden vermeld, hebben we in de berekeningen opgenomen. We hebben ze alle zeven eenzelfde gewicht gegeven. We zagen geen reden om een onderscheid te maken.

De eerste indicator is de aanwezigheid van allochtone kinderen en jongeren. We wilden hierbij graag rekening houden met de genaturaliseerde jongeren, maar we hebben die categorie niet kunnen verwerken. We zijn uitgegaan van de jongeren die aan bepaalde nationaliteitsvoorwaarden beantwoordden. We gingen bij onze berekeningen dus uit van de aanwezigheid van Turkse, Algerijnse, Marokkaanse en Tunesische jongeren van 0 tot 24 jaar, in de wetenschap dat de gesubsidieerde werkingen met de prioriteitenregeling hoofdzakelijk deze groepen bereiken.

Ik omschrijf de overige zes indicatoren. Voor het aantal kinderen met alleenstaande ouders hebben we de cijfers van de volkstelling van 1991 gebruikt. Voor de jongeren in de bijzondere jeugdbijstand hebben we een combinatie gebruikt van het aantal jongeren dat momenteel onder een maatregel valt die kosten met zich meebrengt, verhoogd met het aantal jongeren dat wordt begeleid door een consulent verbonden aan een jeugdrechtbank. De cijfers over het aantal kinderen geboren in kansarme gezinnen vonden we bij Kind en Gezin. Voor het gemiddeld aantal niet-werkende werkzoekende jongeren namen we de jongeren onder de 25 jaar en langer dan één jaar werkzoekend. Het gemid-

deld aantal leerlingen in het deeltijds onderwijs werd opgeteld bij het aantal leerlingen in het beroepsonderwijs en het buitengewoon kleuter-, lager en secundair onderwijs. Voor de laatste indicator maakten we de som van het gemiddeld aantal bestaansminimumtrekkers jonger dan 25 jaar en het gemiddeld aantal kinderen van bestaansminimumtrekkers.

Deze percentages werden dan per gemeente vergeleken met het percentage jongeren in die gemeente. We kwamen tot de conclusie dat in 45 gemeenten een relatief hoger aantal jongeren in dergelijke probleemsituaties verkeerde. Die gemeenten werden geselecteerd en kwamen in principe in aanmerking voor een ondersteuning op basis van de prioriteitenregeling.

We hebben vervolgens de achtste indicator in beschouwing genomen : de reeds door de Vlaamse overheid binnen de prioriteitenregeling ondersteunde werkingen. We hebben het beschikbare budget door twee gedeeld. We hebben het verdeeld volgens de indicatoren a rato van het scoren van de 45 gemeenten enerzijds, en a rato van de huidige verdeling anderzijds. We konden dus rekening houden met de huidige verdeling.

We hebben de beschikbare middelen dan gereduceerd tot 90 percent van het oorspronkelijke budget. We hebben de betreffende gemeenten vergeleken met de som van de garanties die we moeten bieden aan de reeds gesubsidieerde initiatieven. De resolutie bepaalde dat voor deze initiatieven 80 percent van hun huidige subsidies gewaarborgd zou zijn. Voor een aantal gemeenten lag het bedrag dat normaal op basis van de indicatoren zou worden toegekend, lager dan die 80 percent. We meenden dat we de desbetreffende gemeenten minstens moesten geven wat ze op basis van die garantieregeling zouden moeten toekennen.

Het resultaat is een zeer verschillend beeld. Zeven gemeenten krijgen slechts de som van de garantie die ze moeten vrijmaken voor de gesubsidieerde werkingen. Het gaat om Mechelen, Genk, Houthalen-Helchteren, Maasmechelen, Hamme, Wetteren en Veurne. Veurne is een bijzonder geval omdat het de enige gemeente is die vandaag op basis van de prioriteitenregeling wordt ondersteund maar niet scoort op basis van de gegeven indicatoren.

Vier gemeenten krijgen minder geld dan vroeger, maar krijgen meer dan de som van de garanties die ze moeten bieden. Dat zijn Antwerpen, Heusden-Zolder, Gent en Lokeren. Vier gemeentebesturen die vandaag al worden ondersteund, zullen in de

toekomst meer middelen krijgen. Dat zijn Leuven, Vilvoorde, Kortrijk en Oostende. Tien gemeenten worden vandaag niet gesubsidieerd, maar krijgen in de toekomst wel een budget. Dat zijn Turnhout, Beringen, Hasselt, Aalst, Dendermonde, Ronse, Sint-Niklaas, Tienen, Brugge en Menen.

In de lijn van de resolutie blijft er 10 percent over van de 20 percent-pot. Die 10 percent bedraagt ongeveer 9,5 miljoen frank. Daarvoor komen in aanmerking : gemeenten die wel scoren op basis van de indicatoren maar waarvoor het bedrag dat we hebben berekend lager ligt dan een half miljoen frank. Ook dat ligt in de lijn van de resolutie. Dat omvat 21 gemeentebesturen. De lijst : Boom, Lier, Willebroek, Dilsen-Stokkem, Gingelom, Leopoldsburch, Maaseik, Tessenderlo, Sint-Truiden, Tongeren, Eeklo, Geraardsbergen, Temse, Zele, Zelzate, Diest, Landen, Blankenberge, De Panne, Mesen en Nieuwpoort. Deze gemeenten kunnen een project, een soort experiment indienen waarover de Vlaamse overheid zal oordelen of en in welke mate dat kan worden gesubsidieerd.

In de tekst die we de minister en de Jeugdraad toezonden, hebben we geen zware criteria voor deze projecten geformuleerd. Het gaat immers niet om gigantische bedragen, en bovendien zou dat in tegenspraak zijn met de term experiment. Het zou niet billijk zijn deze gemeenten meer dan een half miljoen frank te geven voor hun – misschien zeer goede – project als de andere gemeenten die wél scoren op basis van de indicatoren slechts een beperkt bedrag krijgen. Dat is de enige beperking die we hebben ingebouwd.

Verder hebben we een aparte procedure gepland. Tegen 1 juli 1998 moeten de gemeenten hun project voorleggen aan de minister. Hij kan zich twee maanden later uitspreken over hun subsidieerbaarheid. Dan weten de gemeenten waar ze aan toe zijn wanneer ze in het najaar hun jeugdwerkbeleidsplan definitief goedkeuren. Verder hebben we niets gewijzigd aan de tekst van november 1997.

De voorzitter : Minister Luc Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Ik heb hier weinig aan toe te voegen. Deze tekst is helder, en besteedt aandacht aan bestaande en nieuwe initiatieven. We hebben intussen het advies van de Jeugdraad ontvangen. De algemene toon ervan is positief, al zijn er ook enkele opmerkingen.

De voorzitter : De heer Herman Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik apprecieer deze manier van werken ten eerste : een hoorzitting, de bespreking van de resolutie en de samenwerking met de administratie. Ik waardeer dat ten eerste.

De resultaten van de simulaties die we van de administratie hebben gekregen, bevatten wel een aantal ongewenste effecten. Misschien komt dat doordat de indicatoren niet worden gewogen. Het gevolg daarvan is dat de stedelijke problematiek wordt ondergewaardeerd in de selectie. Een andere reden kan zijn dat de genaturaliseerde jongeren niet werden opgenomen. Ik begrijp wel dat men ze niet kan detecteren.

Het totale bedrag van de gemeenten met minder inkomsten dan voorheen bedraagt 8,6 miljoen frank. De 10 percent in verband met de nieuwe projecten bedraagt 9,5 miljoen frank. Dat is bijna hetzelfde bedrag. Ik heb het wel niet over de tien of elf gemeenten die in de 90-percentregeling intreden. We wilden dat immers zo. Ik vraag me wel af of we ook wilden dat de projecten voor de gemeenten die volgens de criteria slechts maximaal 500.000 frank krijgen, volledig worden gefinancierd met geld van gemeenten met enorme problemen, zoals Antwerpen, Gent, Mechelen, Houthalen en Lokeren. Ik zeg niet dat er in andere gemeenten geen problemen zijn, maar ze zijn daar wel minder groot.

Ten eerste verbergt ons systeem met percentuele berekeningen de problematiek. 1 percent in een stedelijk milieu is kwalitatief niet hetzelfde als 1 percent in een landelijke gemeente. In een stedelijk milieu is het sociale weefsel bovendien gedeeltelijk verdwenen. Er zijn daar minder verenigingen die de problemen opvangen. Men treft daar ook meer verloedering en vandalisme aan. Dat leidt tot een vicieuze cirkel. De projecten voor de gemeenten die volgens de criteria slechts voor een heel klein bedrag in aanmerking komen, moeten van in het begin mee worden opgenomen in een regeling. Zo niet, moeten de gemeenten waar de problemen op dit ogenblik het grootst zijn, er volledig voor opdraaien.

Ten tweede hebben we allemaal over het hoofd gezien dat er in 1997 een financieringsprobleem was bij de jeugthuizen die met kansarmen werken, onder meer in Antwerpen, Gent en Lokeren. De minister heeft dat probleem voor 1997 opgelost met geld uit het impulsfonds voor het migrantenbeleid. Het ging toen over ongeveer tien miljoen frank, waarvan 7,2 miljoen frank voor Antwerpen.

De 80-percentregeling die we nu voor de waarborgen hanteren, is die op basis van de oude regeling van 1997. Hierdoor ontstaat er voor die gemeenten opnieuw een tekort van tien miljoen frank. Die gemeenten worden trouwens ook al met een verlies geconfronteerd op basis van de nieuwe regeling. Voor Antwerpen gaat het nog om een verantwoord verlies van 346.000 frank. Daarbovenop komt er wel nog 7,2 miljoen frank. Voor 1997 hebben we daar een oplossing voor gevonden, maar in het nieuwe systeem wordt dat niet opgelost, want die 7,2 miljoen frank zit niet in ons totaalbudget. Mutatis mutandis geldt dit ook voor Gent, Houthalen en Lokeren.

Er loopt iets mis met de financiering van onze projecten. We stellen criteria op om meer gemeenten te kunnen opnemen, maar we laten de solidariteit spelen tussen de gemeenten die het het meest nodig hebben en zij die het het minst nodig hebben. Dat kan niet.

Een mogelijke oplossing is om de 10 percent voor de projectwerking desnoods een of twee jaar uit te stellen. Dat betekent dat men eerst de budgetten indexeert om de kloof te dichten, en pas vervolgens projecten opstart. Op die manier doet men niemand pijn.

Mijnheer de minister, de schepenen van Antwerpen en Gent hebben nog een andere oplossing voorgesteld voor de jeugthuizen voor kansarmen. Men kan een stedelijke coëfficiënt invoeren als men de steden een waarborg van 100 percent geeft, in plaats van één van 80 percent. Volgens cijfers van het kabinet van de schepenen van Antwerpen krijgen de steden op die manier 5,4 miljoen frank meer, in plaats van 7,2 miljoen frank minder. Ik leid hieruit af dat Antwerpen zelf 2 miljoen frank wil zoeken, op voorwaarde dat we hun 5 miljoen frank meer geven. Ze spreken dan ook niet meer over het verlies van 346.000 frank in de nieuwe regeling. Mijnheer de minister, ik weet dat dit een technische discussie is. We moeten echter wel inzien dat het niet wegen, en het feit dat men niet alles kan meten, voor een aantal ongewenste effecten zorgen, al is dit geen verwijt aan de administratie.

Ten tweede was er het probleem van de jeugthuizen voor kansarmen, die op een ander jaartal dan 1997 moeten worden gewaarborgd.

De voorzitter : Minister Luc Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer Lauwers, ik zal eerst het probleem van de jeugthuizen voor kans-

arme jongeren behandelen. We hebben een oplossing gevonden. We zijn van plan om ook in de toekomst een oplossing te zoeken in het impulsfonds. We blijven dus aandacht besteden aan dat punt.

U hield ook een pleidooi voor het hanteren van een grootstedelijke coëfficiënt. De verhouding tussen de grootsteden en de rest is het onderwerp van een eeuwigdurend debat. Dat debat wordt ook naar aanleiding van andere dossiers gevoerd. Het steekt telkens opnieuw de kop op. Het toont aan dat we nog niet helemaal klaar zijn voor een visie op een grootstedelijk beleid. Daar komt stilaan verandering in. Tijdens deze zittingsperiode werd er al heel veel gerealiseerd op dat vlak.

We zijn ook de gevangenen van het feit dat we het Sociaal Impulsfonds buiten het jeugdwerk willen houden. Dat welzijnswerk en sociaal beleid mag immers niet zomaar binnensijpelen in dat jeugdwerk. Toch is het de realiteit dat de opgesomde steden en grote gemeenten SIF+-gemeenten zijn. Ze krijgen nu reeds substantiële middelen, die toenemen : in 1999 komt er nog eens 1 miljard frank bij. Deze namiddag nog kwam de regering bijeen om te praten over een aantal belangrijke dossiers met budgettaire effecten. Daar werd nogmaals bevestigd dat de verbintenissen die we op ons hebben genomen zullen worden nageleefd. Men zou wellicht die stijging met 1 miljard frank in vraag kunnen stellen, maar wij hebben ons ertoe verbonden om op de ingeslagen weg voort te gaan. Dat laat die gemeenten en steden in elk geval toe om op een bijzondere wijze actie te voeren inzake een aantal kwetsbare thema's en groepen. De splitsing is op het terrein dus ook niet altijd vol te houden. Men kan dat theoretisch doen, maar het is goed rekening te houden met de realiteit op het terrein.

U formuleert een aantal suggesties, die te maken hebben met het vertragen van een aantal dingen of het hanteren van een andere verhouding. Ik zeg ja noch neen op deze suggesties : ik zal ze mee in overweging nemen. Het probleem is ons niet onbekend. Enkele weken geleden brachten we onder meer een werkbezoek aan Antwerpen, waar mevrouw Sörensen uitdrukkelijk aandacht heeft gevraagd voor deze problematiek. Daarna werd er nog gepraat met een van haar medewerkers. U bevestigt vandaag nogmaals uw bekommernis over deze problematiek. Ik negeer dit niet, maar kan vandaag niet zeggen wat het uiteindelijke antwoord zou moeten zijn. Wat ik wel weet, is dat we binnen ons budget zullen moeten blijven, dat we binnen dat kader naar een oplossing zullen moeten zoeken. Maar ik heb opgemaakt uit wat u zei, dat u dat ook wel inziet.

De voorzitter : De heer Herman Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer de minister, met het tweede deel van uw antwoord ben ik op dit ogenblik tevreden. Ik begrijp dat u niet hier en nu kan zeggen wat moet worden gedaan. Ik waardeer dat u de suggesties van het eventueel spreiden in de tijd en het eventueel hanteren van een andere coëfficiënt van waarborgen in overweging zult nemen. U moet een nieuwe simulatie maken. Dat begrijp ik.

Minister Luc Martens : We hebben deze reeds gemaakt. We kennen ze dus. Maar het brengt een aantal gevolgen mee. In zijn inleiding heeft mijn medewerker een aantal gemeenten opgesomd. Als we zouden evolueren naar een ander coëfficiënt, dan mag het niet zo zijn dat u morgen vraagt waarom bepaalde opgesomde gemeenten er niet meer bij zijn. Wie a zegt, moet ook b zeggen.

De heer Herman Lauwers : Ook het eerste deel van uw antwoord stelt me voorlopig gerust. U blijft de zorg voor deze jeugthuizen behouden, los van deze middelen. Structureel is het echter geen goede oplossing : elk jaar opnieuw moet men zoeken naar middelen om deze mensen uit de nood te helpen. U begrijpt dat dit de werking van de jeugthuizen niet ten goede komt, en dan had ik het nog niet eens over de werkzekerheid. Het ware beter terzake een meer definitieve oplossing te vinden. Natuurlijk moet daarover worden overlegd met de gemeenten Antwerpen, Gent, Lokeren, Heusden-Zolder.

Minister Luc Martens : Ik stel voor dat men tijdens de volgende zittingsperiode de bevoegdheden van Cultuur en Begroting aan dezelfde minister geeft. Dan is het probleem opgelost. (*Gelach*)

De heer Herman Lauwers : Ik heb daar geen problemen mee.

De voorzitter : De heer Marino Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de minister, de vraag die ik wou stellen is misschien een detail ten opzichte van de fundamentele opmerkingen van de heer Herman Lauwers, en misschien ook een argument voor uw pleidooi om Begroting en Cultuur onder eenzelfde noemer te rangschikken.

Een aantal leden – waaronder de heren Herman Lauwers en Jos Stassen, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en mezelf – hebben een aantal van deze jeugdwerkingen in Limburg bezocht. Een van hun

fundamentele en steeds terugkerende klachten betreft het Gesco-statuuat van de medewerkers. Door het feit dat deze mensen anciënniteit verwerwen en de CAO's sowieso moeten worden gerespecteerd, komt men in een situatie terecht waarbij de werkmiddelen steeds moeten worden aangesproken om de lonen uit te betalen. Hierdoor ontstaan structurele achterstanden, bijvoorbeeld wat het betalen van de huur of leveranciers betreft.

Dat is een pervers systeem : doordat het probleem wordt opgeschoven ontstaat een sneeuwbaaleffect. Daardoor ontstaan dan weer conflicten op andere domeinen. We kunnen daar onze ogen voor sluiten en zeggen dat ze het dan maar zuiniger aan moeten doen, maar ze bevinden zich nu eenmaal in dat systeem van verloning en het respecteren van CAO's. Zelfs met een heel goede en oordeelkundige aanpak controleert men die situatie niet helemaal.

Minister Luc Martens : Dat is een terechte opmerking. We moeten ook voorzichtig omspringen met de toepassing van de sociale Maribel. Als men mensen buiten de normen en programmaties laat, dan creëert men nogmaals een bijkomend circuit. Ofwel integreert men ze in normen en programma's, maar dan moet men ook weten dat op die manier een begrotingsdynamiek op gang wordt gebracht. Men moet immers ook de anciënniteit betalen.

We hebben terzake een berekening gemaakt : dit betekent dat de middelen over een periode van 20 tot 25 jaar moeten worden vermenigvuldigd met honderd. Dat is een moeilijk probleem, waarvoor we vandaag geen oplossing hebben. De enige oplossing waarover we vandaag beschikken, bestaat in het onder druk zetten van bestaande arbeidsplaatsen.

Hetzelfde fenomeen geldt voor het DAC-statuuat. Als men die ruimte wil creëren, dan krijgt men een omschakeling van personeels- naar werkmiddelen. Dat kan alleen maar door personeel onder druk te zetten. Dat is een contradictie voor een overheid die enerzijds werkgelegenheid wil creëren, maar anderzijds de werking onder druk ziet komen. Dat is een spanningsveld.

De heer Marino Keulen : Waarbij de spanning zo groot is dat de werking op zich in feite op de heling komt te staan.

Minister Luc Martens : Ik zie het probleem, maar ik heb er vandaag geen antwoord op. Er zijn slechts twee mogelijke antwoorden : ofwel geef je meer middelen ofwel zorg je er binnen die middelen voor dat er minder personeel is.

De heer Marino Keulen : Er is een derde weg, die erin bestaat dat de gemeenten ervoor zouden opdraaien. Maar ook daar zijn er problemen. Dat is immers het verhaal van het paraplusysteem, waarbij alles naar de laagste trede gaat.

De voorzitter : De heer Peter De Ridder heeft het woord.

De heer Peter De Ridder : Ik wil even terugkomen op de discussie die we hebben gevoerd om tot de resolutie te komen. Ik kan geen oplossingen geven voor een aantal reële vragen, vooral dan inzake de grootstedelijke problematiek, want die zijn te technisch. Maar één ding wil ik toch herhalen : bij het tot stand komen van de resolutie hebben we er duidelijk voor gekozen om het prioriteitenbeleid niet te betonnen. Er is onder meer die 80-percentgarantie, met eventueel zelfs een daling daarin tijdens de volgende drie jaren. Maar er is ook het daaraan gekoppelde projectenbeleid, dat nu gericht is op 24 gemeenten.

Dat is ook een manier om de zaak flexibel te houden. Op die manier kan je in de praktijk, via experimenten, ook op zoek gaan naar nieuwe regio's of gemeenten waar de problematiek de kop begint op te steken. Ook kan men stilaan verschuivingen zien. Daarbij wil ik wel opmerken dat we daarin niet te brusk te werk moeten gaan : dit zou op een rustige, gespreide manier moeten kunnen gebeuren. Ik pleit er dus voor om, als er naar oplossingen wordt gezocht, in elk geval de flexibiliteit met die projecten te behouden. Dat lijkt me immers de kern van onze resolutie.

Minister Luc Martens : Ik neem die bekommernis mee in overweging. De heer Peter De Ridder herhaalt wat de kern was van het door ons gevoerde debat. Ik herhaal dat de middelen relatief beperkt zijn. Het jeugdwerk is helemaal geen overgesubsidieerde sector. We hebben nu een stap voorwaarts kunnen zetten, maar ik geef toe dat ik terzake liever nog veel verder had willen gaan. We moeten hier echter een geheel van zorgen verzoenen binnen een niet buitensporig groot budget. Dat is een zeer delicate evenwichtsoefening : als men op het ene vlak beweegt, schiet men al vlug tekort op andere vlakken.

De voorzitter : Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : In de eerste plaats voelen we allemaal aan dat de administratie bij dit voorstel echt rekening heeft gehouden met de discussie bij de bespreking van de resolutie.

Bepaalde zaken zijn wat anders dan we hadden gehoopt. Dat komt omdat het technisch moet worden uitgewerkt. We zien nu inderdaad een aantal negatieve gevolgen van onze theoretische denkwijze.

Ten tweede gaat dit eigenlijk om een ontwerp van uitvoeringsbesluit dat nog moet worden doorgestuurd naar de gemeenten, waar ze moeten worden uitgevoerd..

Minister Luc Martens : Het moet ook nog door de regering worden goedgekeurd. Het is niet voldoende dat we hier van gedachten wisselen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : U kunt dat doen op de manier die u het best acht. Het gaat me echter om de timing. Men is wel volop bezig met jeugdwerkbeleidsplannen, maar voor veel gemeenten zal de inhoud nieuw zijn. We vragen dat alle gemeenten voortaan effectief rekening houden met kansarmoede in hun algemeen plan. Misschien moeten we toch voorzien dat de jeugdwerkbeleidsplannen dit jaar niet kunnen worden ingediend voor eind mei, hoewel dat volgens het decreet toch moet.

Minister Luc Martens : Er werd een brief gestuurd met een aankondiging van de krachtlijnen die men in de regering en het parlement heeft vooropgesteld. Er zijn voortdurend contacten tussen onze administratie en de gemeenten. De heer Johan Van Gaens kan daar meer over zeggen.

De heer Johan Van Gaens : We hebben inderdaad eind januari contact gehad met het grootste deel van de Vlaamse gemeenten, vooral de middelgrote en de grote. We hebben regelmatige ontmoetingen georganiseerd samen met de Vereniging van Vlaamse Jeugddiensten. We hebben toen ook al duidelijk gemaakt wat er in de resolutie stond, en we hebben uitgelegd in welke richting het ging.

We konden toen echter nog niet zeggen over welke gemeenten het gaat en vandaag kunnen we dat nog steeds niet. De opties die verder nog worden genomen, zouden een en ander nog kunnen veranderen. Een vrij groot aantal van deze gemeenten werd al op de hoogte gebracht via informele kanalen. Ze hebben ons gebeld of ze hebben de tekst en de berekeningen gezien bij de jeugdraad. Ze weten dus wel min of meer waar ze aan toe zijn. Uiteraard kunnen we nu nog geen zekerheden geven.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik ben vooral bezorgd om de gemeenten die er tot dusver nog geen aandacht aan hebben besteed. Voor hen zal

het totaal nieuw zijn, ook bij het opmaken van een algemeen jeugdwerkbeleidsplan.

Ten slotte wou ik nog even terugkomen op de indicatoren die niet in overweging werden genomen. Het belangrijkste is na te gaan welke gemeenten erop achteruit gaan. Het zijn behalve Heusden-Zolder, allemaal SIF+ gemeenten. Heusden-Zolder is er nu weer niet bij en heeft er ook al naast gegrepen als SIF+ gemeente. Dat is heel erg voor zulke gemeenten. Ze hebben hiervoor toch een werking opgezet.

Ik wil ook nog terugkomen op een artikel waarin staat dat de genaturaliseerden niet meetellen in de afweging, omdat ze niet kunnen worden gevonden. Dat is een van de grote problemen. Gemeenten die een goede politiek voeren, door mensen aan te zetten zich te laten naturaliseren, worden bestraft. Ik vind het erg pijnlijk dat vroegere VFIK-gemeenten, die naast SIF+ hebben gegrepen, ook hier nog eens naast grijpen. Voor gemeenten als Heusden-Zolder moeten we daar over waken.

In deze tijd moeten er toch methoden worden gevonden waardoor mensen, eventueel op vrijwillige basis, zich kunnen melden als allochtonen, zoals we ze nu ook in het decreet etnisch-culturele minderheden omschrijven. Als mensen niet kunnen worden gevonden via de normale administratieve procedures, dan moeten we hen de kans geven om zich vrijwillig te melden als genaturaliseerde of als migrant van de tweede of derde generatie. Op die manier kunnen die gemeenten ook een beroep op doen op dit geld.

Mijnheer de minister, we zullen problemen krijgen, niet alleen met dit besluit, maar ook met het decreet etnisch-culturele minderheden, als we migranten niet nauwkeuriger kunnen registreren. Ik weet dat het niet voor de hand ligt, maar er moeten methoden voor worden gezocht.

De voorzitter : De heer Peter De Ridder heeft het woord.

De heer Peter De Ridder : De oplossing zou er in kunnen bestaan gebruik te maken van de statistieken. De cijfers van het aantal genaturaliseerden zijn bekend. De huidige impact van die indicator zou percentueel kunnen worden verhoogd met de percentuele cijfers van naturalisaties die hebben plaatsgevonden. Misschien is dat een manier om per gemeente een beeld te krijgen op zuiver theoretische basis.

De heer Johan Van Gaens : Natuurlijk kunnen we altijd zo een factor toepassen. Het zal echter niet veel uithalen als men niets aan de indicator zelf doet. Als je aan de indicator migranten geen speciaal gewicht geeft, dan zal de factor ook weinig effect hebben. Ze zal slechts een marginale verschuiving teweegbrengen. Je kan natuurlijk alle cijfers over naturalisaties krijgen. Een moeilijker probleem doet zich echter voor als ouders genaturaliseerd zijn en er kinderen worden geboren.

In sociologisch onderzoek wordt gewerkt met lijsten op basis van namen. We kunnen ons daar echter niet zomaar bij aansluiten. Voorzover ik weet, gebeurt dat ad hoc en steekproefsgewijs. Het lijkt me een heel moeilijke problematiek.

We hebben in navolging van suggesties uit de vorige hoorzitting, contact opgenomen met het departement Onderwijs. We leerden daaruit dat men inderdaad de scholen kan identificeren die voor het onderwijsvoorrangsbeleid in aanmerking komen. Maar dat wil niet zeggen dat men ook de leerlingen kan identificeren. Er zijn ook migranten die naar scholen gaan die niet onder dat systeem vallen.

Men heeft ons ook gewezen op het probleem van de privacy. Ook dat speelt hier een grote rol.

De voorzitter : De heer Joachim Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Het laatste punt van onze resolutie, over initiatieven voor gehandicapte kinderen en jongeren, voorziet in een overheveling naar het provinciale niveau. Uiteraard staat daarover niets in de uitvoeringsbesluiten. De manier waarop dit gebeurt is heel belangrijk, evenals hoe men de continuïteit van de werking waarborgt.

Men zou hen gewoon kunnen overhevelen met een budget, zoals werd gevraagd. Ik denk niet dat dat laatste bij de provincies ter discussie staat. Maar het zou wel eens kunnen dat via een herverdelingsmechanisme de huidige werkingen volledig in de problemen komen. Ik krijg signalen van mensen die daar nu in werken, dat dit een groot probleem zou kunnen zijn.

Hoe ziet men die timing ? Is die gekoppeld ? Men wil deze werking nu al uit het lokale niveau lichten, maar we hebben nog geen zicht op de wijze waarop die overheveling naar het provinciale niveau moet gebeuren.

Minister Luc Martens : Dat probleem doet zich inderdaad voor. Ik ben uw zielsverwant. Het gaat om een bijna uitsluitend West-Vlaams probleem. Er is ook een werking in Oost-Vlaanderen, met name Maldegem-Oranje, maar eigenlijk is zelfs dat een initiatief van Oranje in Brugge.

Als we voor dat probleem een oplossing zoeken bij de uitvoering van het decreet op de provinciale jeugdwerking, moeten we er rekening mee houden dat dit repercussies zal hebben voor andere provincies. Je zou ze ook afzonderlijk kunnen behandelen. We gaan nog na wat we kunnen doen, zonder dat ik daarover nu een formele belofte kan uitspreken.

De heer Joachim Coens : Dit wordt overgeheveld met een budget. De achterliggende idee was dat dit niet echt tot het lokale niveau behoort, maar er moet wel een budget zijn voor de huidige werkingen.

De voorzitter : De vergadering is gesloten.

De verslaggever,

Riet VAN CLEUVENBERGEN

De voorzitter,

Louis BRIL